

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 485

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 26 mai 2025

SUMAR

Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 547 din 29 octombrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24, ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale capitolului II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, a Legii-cadru nr. 153/2017, în ansamblul său, a dispozițiilor art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare	2–7
Decizia nr. 595 din 5 noiembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului	8–9
Decizia nr. 596 din 5 noiembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii	10–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
458/79. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii și al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, privind modificarea și completarea Ordinului ministrului transporturilor și infrastructurii și al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, nr. 1.091/207/2024 pentru aprobarea Procedurii privind aplicarea măsurii de suspendare a dreptului de utilizare a unui autovehicul prin reținerea plăcuțelor cu numărul de înmatriculare și a certificatului de înmatriculare, precum și a Procedurii privind modalitatea concretă prin care contravenientul face dovada îndeplinirii condițiilor legale pentru continuarea transportului/deplasării și condițiile necesare care trebuie îndeplinite pentru încetarea măsurii de imobilizare	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 547

din 29 octombrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24, ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale capitolului II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, a Legii-cadru nr. 153/2017, în ansamblul său, a dispozițiilor art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului II al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Nicoleta Ardelean și Gabriela Carmen Vasilache în Dosarul nr. 9.032/2/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.061D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 2.064D/2021 și nr. 3.556D/2021, având obiect similar al excepțiilor de neconstituționalitate, excepții ridicate de Nicoleta Ardelean, Gabriela Carmen Vasilache și Daniel Cătălin Buzea în Dosarul nr. 3.863/2/2018/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și de Dan Alexandru Schipor în Dosarul nr. 4.111/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 2.064D/2021 și nr. 3.556D/2021 la Dosarul nr. 2.061D/2021. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.064D/2021 și nr. 3.556D/2021 la Dosarul nr. 2.061D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere criticile similare soluționate prin Decizia Curții Constituționale nr. 214 din 9 aprilie 2024.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 18 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 9.032/2/2017/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor capitolului II al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice**. Excepția a fost ridicată de Nicoleta Ardelean și Gabriela Carmen Vasilache într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în anularea unui act administrativ.

8. Prin Încheierea din 18 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 3.863/2/2018/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24, ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 22 alin. (1) din capitolul VIII al anexei nr. 5 la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare**. Excepția a fost ridicată de Nicoleta Ardelean, Gabriela Carmen Vasilache și Daniel Cătălin Buzea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în anularea unui act administrativ.

9. Prin Sentința civilă nr. 1.358 din 5 octombrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 4.111/2/2019, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Dan Alexandru Schipor într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind drepturi salariale.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, se arată că Senatul, în calitate de primă Cameră sesizată, nu a reglementat categoria specialiștilor IT, iar Camera Deputaților a reglementat această categorie, asimilând-o grefierilor. Rezultă o deosebire majoră de conținut juridic între cele două forme ale legii. Prin reducerea drastică a salariilor personalului IT se încalcă expunerea de motive a Legii-cadru nr. 153/2017, potrivit căreia prin adoptarea acestui act normativ se urmărește majorarea salariilor tuturor angajaților din sectorul bugetar. Din cauza acestei diferențe majore de conținut, legea adoptată de Camera Deputaților ar fi trebuit să se întoarcă, pentru a fi dezbătută și aprobată, la Senat.

11. Se arată că, în avizul său consultativ referitor la Legea-cadru nr. 153/2017, Consiliul Legislativ a semnalat că aceasta este contrară art. 16 din Constituție și Deciziei Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010, având în vedere scăderea salariilor specialiștilor IT, întrucât salariul face parte din dreptul la muncă, drept complex și de natură fundamentală. Însăși Legea-cadru nr. 153/2017 a statuat, cu titlu de principiu, că salariile în plată la intrarea sa în vigoare nu trebuie să scadă. Autorii excepției își susțin motivarea prin raportare la jurisprudența Curții Constituționale în materia bicameralismului, respectiv deciziile nr. 62 din 13 februarie 2018, nr. 393 din 5 iunie 2019 sau nr. 412 din 20 iunie 2019.

12. În continuare, aceștia consideră că se încalcă și art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (5) din Constituție, întrucât modificările din Camera decizională, neavute în vedere de prima Cameră sesizată, nu au indicat sursa de finanțare a noii cheltuieli bugetare rezultate din acordarea de drepturi salariale pentru o întreagă nouă categorie de personal. În acest fel, apar noi cheltuieli financiare care mărează cheltuielile bugetului de stat. Autorii menționează totodată că nu s-a respectat obligația, impusă în jurisprudența Curții Constituționale, ca președintele Comisiei permanente sesizate pentru a redacta raportul asupra propunerii legislative să solicite atât Guvernului, cât și inițiatorilor acesteia fișa privind impactul bugetar al modificărilor legislative.

13. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, se arată că dispozițiile criticate încalcă art. 53 din Constituție, deoarece legiuitorul nu a oferit nicio justificare scăderii cu 50% a salariilor în plată specialiștilor IT din cadrul instanțelor, al căror nivel a fost egalizat cu cel al grefierilor. Quantumul salariilor specialiștilor IT din cadrul instanțelor a fost consacrat prin Legea nr. 97/2008, regimul acestuia nefiind vreodată afectat până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017. Ca atare, legiuitorul a nesocotit un drept dobândit care nu ar fi trebuit să fie negat sau înlăturat.

14. Autorii fac trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, prin care s-a statuat că dreptul la salariu este o componentă a dreptului la muncă, și, respectiv, la Decizia Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010, prin care au fost clarificate condițiile impuse de art. 53 din Constituție, și apreciază că scăderea salariilor în plată ale specialiștilor IT din cadrul instanțelor a fost realizată cu nesocotirea acestor statuări.

15. Normele criticate, fiind adoptate cu caracter nedeterminat și fără existența unei împrejurări excepționale, aduc atingere și principiului stabilității și securității juridice, precum și previzibilității normelor legale. Diminuarea salarială criticată de către autorii prezentei excepții reprezintă, în opinia lor, o discriminare și față de ceilalți specialiști din cadrul sistemului judiciar, de exemplu, personalul cu aceeași specializare informatică din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii sau al Ministerului Justiției.

16. Prin afectarea dreptului la salariu este afectat și dreptul de proprietate privată în substanța sa, având în vedere cât de drastică este reducerea salariului. Autorii excepției arată că salariile în plată ale specialiștilor IT din cadrul instanțelor judecătorești trebuie menținute în același quantum, fără ca, în acest fel, să fie afectată competența legiuitorului de a stabili sistemul de salarizare.

17. Autorii susțin că se încalcă principiile egalității, ierarhizării, transparenței mecanismului de stabilire a drepturilor salariale și al importanței sociale a muncii, prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017. De asemenea, se arată că prin măsurile criticate s-a încălcat și principiul drepturilor câștigate.

18. De asemenea, se arată că prevederile art. 24, ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt contrare standardelor constituționale de calitate a legii, așa cum au fost elaborate de către Curtea Constituțională. Lipsa de coerență a acestor norme este evidențiată prin interpretarea diferită pe

care au primit-o din partea autorităților investite cu aplicarea lor. Art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 este și discriminatoriu, deoarece nu oferă o justificare reală privind reglementarea unei diferențieri legate de un factor subiectiv și independent de activitatea personală a fiecărui angajat. Modalitatea de reglementare a acordării sporurilor pentru sistemul judiciar, prin raportare la suma salariilor de bază specifică fiecărui ordonator de credite, conduce, inevitabil, la acordarea unor sume diferite, reprezentând drepturi salariale, unor persoane aflate în situații profesionale identice, care prestează același tip de activitate, în funcție de acest criteriu aleatoriu și subiectiv, care nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă.

19. Prevederile art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene sunt contrare standardelor constituționale de calitate a legii, prevăzute de art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție. Astfel, Legea-cadru nr. 153/2017 și-a propus eliminarea disfuncționalităților existente în sistemul public de salarizare, creșterea salariilor de bază mici cu un procent mai mare decât celelalte salarii de bază, stabilirea aceluiași nivel de salarizare pentru funcțiile comune existente în cadrul familiilor ocupaționale, stabilirea salariilor de bază ca valori nominale pentru anul 2022 și aplicarea coeficienților prevăzuți în anexele nr. I-VIII la lege, începând cu anul 2023, aplicarea etapizată presupunând acordarea de majorări salariale în anii 2018-2022. În mod efectiv însă, prima etapă de majorare salarială, aplicabilă de la 1 ianuarie 2018, nu a fost realizată, întrucât a fost afectată de trecerea contribuțiilor de la angajator la angajat, concomitent cu creșterea quantumului acestora, cu efecte asupra drepturilor salariale.

20. De asemenea, dispozițiile art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 sunt discriminatorii și încalcă dreptul la muncă.

21. Autorii mai arată că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 sunt discriminatorii. Astfel, aceștia menționează nota de fundamentare a acestui act normativ — „persoanele care desfășoară același tip de activitate, dar sunt angajate în instituții publice nu beneficiază de această scutire și, pe cale de consecință, prevederile din proiectul de ordonanță de urgență nu le sunt aplicabile, salariile acestora fiind majorate, de la 1 ianuarie 2018, ca urmare a transferului sarcinii fiscale a contribuțiilor sociale de la angajator la angajat”. Cu toate acestea, arată autorii, un astfel de mecanism creează o soluție discriminatorie, în condițiile în care pentru specialiștii IT care își desfășoară activitatea în sistemul judiciar nu s-a dat eficiență majorării, întrucât efectele transferului de contribuții au fost de reducere a salariilor și așa diminuate prin încadrarea într-o altă grilă de salarizare.

22. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.061D/2021, consideră că excepția este neîntemeiată.

23. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul Curții Constituționale nr. 3.556D/2021, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției.

24. **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

25. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

26. **Guvernul**, în punctul de vedere exprimat în Dosarul nr. 3.556D/2021, arată că excepția este neîntemeiată.

27. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

28. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

29. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, așa cum reiese din examinarea conținutului motivărilor din cele 3 dosare, îl constituie dispozițiile art. 24, ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, ale capitolului II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, a Legii-cadru nr. 153/2017, în ansamblul său, dispozițiile art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 din 7 decembrie 2017, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 8 februarie 2018. Prevederile din Legea-cadru nr. 153/2017 criticate în mod punctual au următorul conținut:

— Art. 24: „*Limita maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și a altor elemente ale venitului salarial specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în prezenta lege și în anexele nr. I-VIII.*”;

— Art. 25 alin. (1): „*Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.*”

30. Dispozițiile art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 cuprind reguli privind aplicarea etapizată a acestui act normativ.

31. Prevederile capitolului II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 se referă la salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor. Dispozițiile criticate din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 au următorul conținut:

— Art. 17 alin. (2): „*Salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul judecătoriilor și al parchetelor de pe lângă acestea sunt prevăzute în prezenta anexă la cap. II și III.*”;

— Art. 22: „*(1) Salariile de bază pentru specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete, sunt prevăzute în prezenta anexă la cap. I lit. B nr. crt. 4.*

(2) Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de celelalte drepturi salariale prevăzute de lege pentru categoria profesională din care fac parte, după caz, cu excepția elementelor salariale care compun salariul de bază stabilit pentru categoriile profesionale din care fac parte.

(3) Salariul de bază se stabilește potrivit prezentei anexe, cap. I lit. A nr. crt. 6 pentru agenții de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și cap. I lit. B nr. crt. 4 pentru ofițerii de poliție judiciară. Șefii de birou din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror adjunct din cadrul parchetului de pe lângă judecătoria, iar șefii de serviciu de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror în cadrul parchetului de pe lângă judecătoria. Ofițerii și agenții de poliție judiciară din Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de drepturile prevăzute în prezenta anexă. Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de prevederile art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Indemnizațiile de încadrare sau salariile de bază, precum și alte drepturi salariale ale personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se stabilesc de procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, respectiv al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, potrivit legii.”

32. Dispozițiile art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 au următoarea redactare: „*Sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017.*”

33. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2018 reglementează măsuri fiscal-bugetare aplicabile, potrivit art. I din acest act normativ, persoanelor fizice care realizează venituri din salarii și asimilate salariilor în baza contractelor individuale de muncă sau a actelor de detașare, aflate în derulare la data de 31 decembrie 2017, și care se încadrează în categoriile de persoane scutite de la plata impozitului pe venit potrivit art. 60 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, al căror salariu brut lunar este majorat cu cel puțin 20% față de nivelul celui din luna decembrie 2017, în perioada de aplicare a articolului I, precum și persoanelor fizice prevăzute la art. 168 alin. (2) și (4) din Legea nr. 227/2015.

34. Autorii excepției de neconstituționalitate apreciază că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind trăsăturile Statului Român, ale art. 41 privind dreptul la muncă, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului și ale art. 138 alin. (5) privind bugetul public național.

35. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat cu privire la criticile referitoare la încălcarea principiului **bicameralismului** prin Decizia nr. 290 din 28 mai 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 862 din 28 august 2024. Curtea a reținut că, urmând procedura parlamentară, propunerea legislativă a fost adoptată de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, la data de 23 mai 2017, și de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 7 iunie 2017. Deși există unele diferențe între formele analizate de Senat și, respectiv, de Camera

Deputaților, nu se poate afirma că ar exista deosebiri majore de conținut juridic între acestea sau o configurație semnificativ diferită între forma adoptată de Senat și cea adoptată de Camera Deputaților. În plus, obiectul de reglementare al propunerii legislative supuse dezbaterii în Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, este același cu cel al legii adoptate de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, respectiv salarizarea personalului plătit din fonduri publice. În concluzie, ținând cont că forma adoptată de Camera Deputaților nu modifică substanțial obiectul de reglementare, scopul urmărit de legiuitor sau configurația propunerii legislative, Curtea a constatat că nu au fost încălcate dispozițiile art. 61 și 75 din Constituție referitoare la principiul bicameralismului, astfel cum acesta a fost dezvoltat în jurisprudența sa.

36. Cu referire la pretinsa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 111 alin. (1) și ale art. 138 alin. (5), în decizia precitată Curtea a reținut că Senatul a solicitat punctul de vedere al Guvernului cu privire la propunerea legislativă, iar acesta din urmă a transmis punctul său de vedere, prin care a precizat că susține adoptarea propunerii legislative, sub rezerva însușirii propunerilor și a observațiilor menționate la punctul II. De asemenea, în punctul de vedere transmis, la punctul II — „Propuneri și observații”, secțiunea A — „Considerații privind impactul bugetar”, Guvernul a analizat și impactul bugetar al propunerii legislative, identificând necesarul de finanțare.

37. Cu referire la criticile raportate la prevederile art. 138 alin. (5) din Constituție, Curtea a observat că prin Legea-cadru nr. 153/2017 s-a reglementat un sistem unitar de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului. Având în vedere acest aspect, a conchis Curtea, este evident că sursa de finanțare în cazul salarizării specialiștilor IT este tot bugetul general consolidat al statului.

38. În sfârșit, în ceea ce privește caracterul insuficient al sursei de finanțare, criticat de autorii excepției din perspectiva faptului că în forma adoptată de prima Cameră sesizată nu era prevăzută salarizarea specialiștilor IT, în decizia precitată Curtea a reținut că aprecierea caracterului suficient al resurselor financiare nu își are temeiul în art. 138 alin. (5) din Constituție, fiind o problemă exclusiv de oportunitate politică, ce privește, în esență, relațiile dintre Parlament și Guvern.

39. Cu referire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, mai precis cele raportate la art. 16 din Constituție, prin Decizia nr. 290 din 28 mai 2024, precitată, Curtea a avut de soluționat critici similare. Astfel, în paragraful 22 din aceasta, Curtea a statuat că includerea, sub aspectul salarizării, a specialiștilor în domeniul informatic în categoria personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor reprezintă opțiunea legiuitorului, manifestată în marja sa de apreciere permisă de dispozițiile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi. În plus, opțiunea legiuitorului în materia salarizării specialiștilor IT este justificată având în vedere și prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, potrivit căruia „*Personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea este format din grefieri, grefieri statisticieni, grefieri documentariști, grefieri arhivari, grefieri registratori și specialiști IT*”. Acceptarea criticilor de neconstituționalitate formulate ar echivala cu imposibilitatea legiuitorului de a mai putea modifica sistemul de salarizare, pe motiv că ar crea diferențe față de sistemul de salarizare anterior, iar neconstituționalitatea unui text legal nu se poate pretinde prin simpla comparație dintre reglementarea veche și cea nouă, aceasta din urmă fiind considerată mai puțin favorabilă și declanșând automat un așa-zis conflict de constituționalitate.

40. Aceste precizări sunt deopotrivă aplicabile și cu privire la pretinsa discriminare a categoriei specialiștilor IT din care fac parte și autorii prezentei excepții față de alți specialiști IT din sistemul judiciar.

41. Cu referire la pretinsa încălcare a **dreptului de proprietate privată** generată de scăderea semnificativă a salariului, Curtea a observat că, în esență, autorii excepției apreciază că simpla încălcare a dreptului la salariu care, în opinia lor, intră sub protecția art. 41 din Constituție conduce automat și la încălcarea dreptului de proprietate garantat prin art. 44 din Constituție. Or, reține Curtea, o astfel de susținere ignoră faptul esențial că, deși nu pot fi negate anumite legături între drepturile fundamentale, puterea constituantă a garantat în mod distinct dreptul de proprietate privată nu doar față de dreptul la muncă, ci și față de orice alt drept fundamental. Dreptul de proprietate are o configurație proprie, complexă, iar simpla susținere a autorilor că prin încălcarea dreptului la salariu se încalcă și dreptul de proprietate privată nu este suficientă.

42. Cu referire la invocarea art. 53 din Constituție în prezenta cauză, trebuie reamintit că, prin Decizia nr. 223 din 28 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 851 din 30 august 2022, paragraful 34, în care au fost criticate și art. 17 alin. (2) și art. 22 din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 contestate în cauza de față, Curtea a reținut că acestea nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, în scopul eliminării disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare.

43. Mai departe, Curtea observă că prevederile art. 24, ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt criticate pentru aceleași motive pentru care au fost criticate și în cauza soluționată prin Decizia nr. 662 din 29 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 19 ianuarie 2021, paragrafele 25-34. Prin această decizie, Curtea a reamintit că sporurile, premiile și alte stimulente, acordate demnitarilor și altor salariați prin acte normative reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. Instituirea și diminuarea sporurilor, acordarea într-o anumită perioadă de timp, modificarea lor ori încetarea acordării, stabilirea categoriilor de personal salariat care beneficiază de acestea, ca și a altor condiții și criterii de acordare țin de competența și de opțiunea exclusivă a legiuitorului, cu singura condiție de ordin constituțional ca măsurile dispuse să vizeze deopotrivă toate categoriile de personal care se află într-o situație identică.

44. În acest context, referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, Curtea a reținut că, în accepțiunea Legii-cadru nr. 153/2017, mai precis a prevederilor art. 7 alin. (1) lit. i) din acest act normativ, sporul reprezintă un element al salariului lunar/soldei lunare, acordat ca procent la salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare, în condițiile legii, pentru fiecare categorie de personal. Dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 instituie regula potrivit căreia suma sporurilor acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază. Soluția legislativă a limitării sporurilor salariale nu este de noutate, aceasta fiind consacrată anterior prin art. 22 alin. (1) din Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, potrivit căruia: „*Suma sporurilor, compensațiilor, primelor și indemnizațiilor acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator principal de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază sau a indemnizațiilor lunare de încadrare, după caz*.” Aceste prevederi legale au fost supuse controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 1.658 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 44 din 18 ianuarie 2011, Curtea a statuat că „dispozițiile art. 22 din lege prevăd două reguli (...) clare care vizează transparența și echitatea sistemului public de salarizare”. De asemenea, o soluție legislativă similară a fost consacrată și prin dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, care stabileau că *„Suma sporurilor acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator principal de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor funcțiilor de bază sau a indemnizațiilor lunare de încadrare, după caz”*. În același timp, prevederile art. 24 din Legea-cadru nr. 153/2017 stabilesc că limita maximă a sporurilor și a altor elemente ale venitului salarial specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în această lege și în anexele nr. I-VIII.

45. În raport cu cele enunțate, Curtea a reținut că prevederile de lege criticate nu recunosc necondiționat dreptul la acordarea sporurilor la nivelul lor maxim, ci doar dreptul la acordarea sporurilor, nivelul acestora urmând să fie determinat în raport cu regulile pe care legea le stabilește: încadrarea fiecărui spor în limitele maxime prevăzute în lege și în anexele sale și, totodată, interdicția depășirii cumulate a pragului prevăzut de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017. De asemenea, în accepțiunea legii-cadru, sporurile nu sunt stabilite prin raportare la un procent fix, ceea ce rezultă din utilizarea sintagmei *spor de până la...%* (a se vedea, spre exemplu, art. 4 sau 5 din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017). Astfel, regula limitării sumei sporurilor și a stabilirii sporurilor sub forma unei limite maxime, în care fiecare dintre acestea trebuie să se încadreze, și nu ca un procent fix, prestabilit din salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele prevăzute de Constituție și destinată a fi aplicată în mod nediferențiat întregului personal plătit din fonduri publice.

46. Referitor la utilizarea noțiunii de „*quantum*” al sporurilor în cuprinsul dispozițiilor art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea a observat că aceasta are un caracter tehnic, menit să asigure aplicarea etapizată a legii. Astfel, analizând prevederile art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 în ansamblul actului normativ din care fac parte, Curtea a statuat că Legea-cadru nr. 153/2017 are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, începând cu data de 1 iulie 2017, data intrării în vigoare a legii. De la această dată, drepturile salariale ale personalului plătit din bugetul general consolidat al statului sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în lege, astfel cum prevede art. 1 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

47. În privința modului de stabilire a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, Curtea a constatat că art. 12 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 dispune că acestea se stabilesc potrivit prevederilor Legii-cadru nr. 153/2017 și anexelor nr. I-IX la aceasta, astfel încât, împreună cu celelalte elemente ale sistemului de salarizare, să se încadreze în fondurile aprobate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale pentru cheltuielile de personal, în vederea realizării obiectivelor, programelor și proiectelor stabilite. Începând cu anul 2023, potrivit prevederilor art. 12 alin. (2) din lege, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare se vor stabili pentru toate funcțiile cuprinse în anexele nr. I-VIII la lege prin înmulțirea coeficienților prevăzuți în anexele nr. I-VIII cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare.

48. Mai departe, Curtea a amintit că, în vederea punerii în aplicare a dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017, prin art. 36 din acest act normativ s-a stabilit că, la data intrării în vigoare, 1 iulie 2017, trebuie să se procedeze la reîncadrarea

personalului salarizat *„pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38”*. Astfel, art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 cuprinde dispoziții prin care se determină în mod specific condițiile de aplicare în timp a legii.

49. În consecință, Curtea a constatat că, analizate în ansamblul actului normativ din care fac parte, prevederile de lege criticate oferă destinatarilor repere suficiente și clare pentru înțelegerea conținutului lor normativ, fiind astfel în concordanță cu dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

50. În cauza de față, încălcarea dreptului la muncă și a principiilor nediscriminării și al egalității sunt invocate în mod identic cu invocarea acestora de către autorii excepției soluționate prin Decizia nr. 662 din 29 septembrie 2020. Astfel, în paragrafele 37-39 ale acesteia, Curtea a reținut că, în respectiva cauză, critica formulată în raport cu art. 16 din Constituție se axează pe unele probleme rezultate din aplicarea dispozițiilor legale criticate, prin evidențierea unor situații particulare, prin natura lor, variabile, spre exemplu, numărul și categoriile de angajați în cadrul unei instituții/autorități publice, care, în opinia autorilor excepției, pot genera diferențe în privința cuantumului sporurilor acordate aceleiași categorii de personal care își desfășoară activitatea în instituții diferite. Curtea a observat că, la stabilirea nivelului veniturilor salariale, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 3 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit cărora *„Gestionarea sistemului de salarizare a personalului din instituțiile și autoritățile publice se asigură de fiecare ordonator de credite”* și *„Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, (...) astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu”*. Ca atare, Curtea a constatat că stabilirea în concret a sporurilor și a venitului lunar se realizează de către fiecare ordonator de credite, în limitele stabilite de lege, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.

51. Curtea a reținut că prevederile legale criticate vizează deopotrivă toate categoriile de personal plătit din fonduri publice și se circumscriu scopului general urmărit de legiuitor de a regla în timp disfuncționalitățile existente în sistemul public de salarizare, fără a încălca dispozițiile art. 16 din Constituție.

52. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 41 din Constituție, Curtea Constituțională a reiterat jurisprudența sa, în sensul că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Legea fundamentală prevede la art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, *„înstituirea unui salariu minim brut pe țară”*, fără să dispună cu privire la drepturi salariale suplimentare, cum sunt sporurile, primele, stimulentele și altele. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*. De asemenea, Curtea Europeană a statuat că o autoritate de stat nu poate invoca lipsa de fonduri ca pretext pentru a nu-și îndeplini obligațiile (Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 26).

53. Criticile aduse art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 sunt și ele identice cu cele formulate în Decizia Curții Constituționale nr. 662 din 29 septembrie 2020, paragrafele 42 și 43. Astfel, Curtea a statuat că aceste dispoziții legale stabilesc reguli de ordin tehnic în materie fiscală privind sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, realizând o corelare cu dispozițiile art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, în contextul transferului contribuțiilor sociale din sarcina angajatorului în sarcina angajatului, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 10 noiembrie 2017. Astfel, legiuitorul a redimensionat politica sa fiscală, aspect care se înscrie în marja sa de apreciere, potrivit art. 139 din Constituție, în scopul îmbunătățirii colectării contribuțiilor la bugetul de asigurări sociale și, implicit, al protejării drepturilor fundamentale ale salariaților. În consecință, Curtea a constatat că, analizate în cadrul ansamblului normativ privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în corelare cu dispozițiile legale referitoare la anumite obligații fiscale, instituite în sarcina contribuabililor, prevederile de lege criticate nu cuprind vicii care să le afecteze claritatea, precizia sau predictibilitatea. În consecință, critica de neconstituționalitate formulată în raport cu art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție este neîntemeiată.

54. În sfârșit, cu referire la pretinsa neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018, Curtea constată că și în cauza soluționată prin Decizia nr. 662 din 29 septembrie 2020 excepția a fost ridicată de autori care figurează în aceeași categorie de personal salarial bugetar în care se află și autorii prezentei excepții. Curtea, în paragrafele 47-49 ale acestei decizii, a reținut lipsa legăturii cu cauza a prevederilor acestei ordonanțe de urgență. Astfel, Curtea a reținut că normele Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 vizează anumite

categorii de personal, stabilind prin art. I alin. (1) că „Prevederile prezentului articol se aplică persoanelor fizice care realizează venituri din salarii și asimilate salariilor în baza contractelor individuale de muncă sau a actelor de detașare, aflate în derulare la data de 31 decembrie 2017, și care se încadrează în categoriile de persoane scutite de la plata impozitului pe venit potrivit art. 60 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, al căror salariu brut lunar este majorat cu cel puțin 20% față de nivelul celui din luna decembrie 2017, în perioada de aplicare a prezentului articol, precum și persoanelor fizice prevăzute la art. 168 alin. (2) și (4) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare”. De asemenea, art. I alin. (4) lit. a) din același act normativ stabilește că „Prevederile prezentului articol nu se aplică: a) personalului din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, prevăzut în Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare;”. Or, a arătat Curtea, astfel cum rezultă din considerentele actului de sesizare a Curții Constituționale și din notele scrise ale autorilor excepției, aceștia fac parte din categoria personalului plătit din fonduri publice, potrivit Legii-cadru nr. 153/2017. În aceste condiții, Curtea a constatat că prevederile legale invocate nu aveau legătură cu soluționarea cauzei în care a fost invocată excepția, în sensul că nu sunt aplicabile în cauză.

55. Ca urmare a acestei constatări, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 nu îndeplinesc condiția de admisibilitate referitoare la „legătura cu soluționarea cauzei”, prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel încât excepția de neconstituționalitate a acestor prevederi legale, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

56. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice jurisprudența mai sus invocată, atât soluția, cât și considerentele deciziilor citate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

57. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Nicoleta Ardelean, Gabriela Carmen Vasilache și Daniel Cătălin Buzea în Dosarul nr. 3.863/2/2018/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicoleta Ardelean și Gabriela Carmen Vasilache în Dosarul nr. 9.032/2/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, de Nicoleta Ardelean, Gabriela Carmen Vasilache și Daniel Cătălin Buzea în Dosarul nr. 3.863/2/2018/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și de Dan Alexandru Schipor în Dosarul nr. 4.111/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 24, ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale capitolului II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, Legea-cadru nr. 153/2017, în ansamblul său, precum și dispozițiile art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 595

din 5 noiembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (4)
din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Georgian Ionuț Stan în Dosarul nr. 22.731/3/2018* al Tribunalului Ilfov — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.048D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției de neconstituționalitate a depus la dosar note scrise, prin care solicită admiterea acesteia.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece este opțiunea legiuitorului de a stabili încadrarea polițiștilor în funcție de gradele obținute.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 4.761 din 23 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 22.731/3/2018*, **Tribunalul Ilfov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului**. Excepția a fost ridicată de Georgian Ionuț Stan într-o cauză având ca obiect un litigiu privind funcționarii publici.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că pe toată durata raporturilor de muncă cu Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Giurgiu, deși a ocupat posturi prevăzute cu funcții superioare, a fost încadrat potrivit art. 22 alin. (4) din Legea nr. 360/2002, în funcții inferioare celor prevăzute de fișele posturilor, așa încât, deși a prestat o muncă ce presupunea o remunerație superioară, conform atribuțiilor și sarcinilor prevăzute de fișele posturilor, a fost plătit corespunzător unor funcții inferioare, în mod total nejustificat.

6. Se arată că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, iar un tratament diferit nu

poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice în mod rațional și obiectiv.

7. Chiar dacă actuala formă a reglementării a revenit la forma de dinainte de anul 2016, când limitarea era „cu cel mult 3 trepte”, și nu trecerea din treaptă în treaptă așa cum a fost până la apariția Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, limitarea nu s-ar impune nici măcar cu o treaptă, întrucât legiuitorul nu explică sub nicio formă această limitare a încadrării în funcție.

8. Se apreciază că lipsa obiectivității și a justificării instituirii acestui mecanism de încadrare în funcții este reliefată de modificările pompieristice operate asupra dispozițiilor legale criticate începând cu anul 2016 și până în anul 2018, respectiv prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, Legea nr. 118/2017 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018.

9. Se mai arată că, în urma abrogării alin. (4)¹ al art. 22 din Legea nr. 360/2002, a dispărut mecanismul de trecere în funcția imediat următoare în cadrul postului ocupat, prin efectul legii.

10. Se afirmă că din analiza art. 22 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 se pare că intenția legiuitorului a fost de a lăsa în responsabilitatea Ministerului Afacerilor Interne (a unităților sale) încadrarea în funcție prin sintagma „egale sau mai mari” fără niciun criteriu obiectiv, rezonabil și justificat, iar norma nu respectă cerințele de previzibilitate.

11. Se menționează că, la momentul apariției Legii nr. 360/2002, art. 22 alin. (4) lipsea și, în mod sigur, în lipsa acestei prevederi nu apărea această limitare de încadrare în funcție raportată la gradul profesional deținut și, în continuare, nu putea să apară o plată diferențiată prin salariul funcției pentru exercitarea aceluiași atribuții.

12. Se consideră că art. 22 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 nu creează o condiție de ocupare a postului prin raportare la gradul profesional deținut, iar în acest caz se lasă la latitudinea unității de poliție stabilirea condițiilor de ocupare a postului prin fișa postului, în conformitate cu prevederile art. 27³³ din Legea nr. 360/2002.

13. Se mai susține că, dacă legiuitorul ar fi dorit să limiteze ocuparea posturilor prevăzute cu funcții superioare prin raportare la gradul profesional deținut, ar fi făcut-o în mod explicit, și anume în cadrul reglementărilor specifice care vizează ocuparea posturilor vacante, lucru ce nu reiese din prevederile legale invocate mai sus.

14. **Tribunalul Ilfov — Secția civilă** apreciază că dispozițiile contestate nu contravin normelor constituționale invocate, întrucât limitarea la cel mult 3 trepte face parte din viziunea legiuitorului asupra organizării și dezvoltării carierei polițistului

adoptată începând cu anul 2003 și menținută până în prezent cu un singur amendament.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de autorul excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 22 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „*Polițiștii se încadrează în funcții de execuție prevăzute în statele de organizare cu grade profesionale egale sau mai mari cu cel mult 3 trepte față de cele pe care le au.*”

19. Autorul considera că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate fac parte din secțiunea a 2-a: *Obținerea gradelor profesionale și încadrarea polițiștilor în categorii și grade profesionale* din capitolul I: *Dispoziții generale* al Legii nr. 360/2002 și stabilesc că polițiștii se încadrează în funcții de execuție prevăzute în statele de organizare cu grade profesionale egale sau mai mari cu cel mult 3 trepte față de cele pe care le au.

21. Autorul excepției susține, în esență, că, deși a ocupat posturi prevăzute cu funcții superioare, a fost încadrat, potrivit art. 22 alin. (4) din Legea nr. 360/2002, în funcții inferioare celor

prevăzute de fișele posturilor și, deși a prestat o muncă ce presupunea o remunerație superioară, conform atribuțiilor și sarcinilor prevăzute de fișele posturilor, a fost plătit corespunzător unor funcții inferioare, în mod total nejustificat.

22. Analizând aceste susțineri, Curtea reține că, în realitate, autorul excepției este nemulțumit de modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor de lege criticate la cazul său concret, și anume de modul în care s-a realizat încadrarea sa în funcțiile deținute, aspect ce nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, ci a instanțelor judecătorești.

23. Astfel, interpretarea normelor de lege este operațiunea de stabilire a conținutului și a sensului la care acestea se referă și este o etapă absolut necesară în vederea aplicării corecte a legii la situația de fapt concretă din cauză, instanța de judecată fiind ținută să aplice în acest scop metodele de interpretare a normelor juridice. Așa cum a stabilit Curtea, în mod constant, în jurisprudența sa, interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată în Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Cauza C.R. împotriva Regatului Unit, paragraful 34 —, în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, sau Decizia nr. 360 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010).

24. Ca atare, problema de drept invocată de autorul excepției referitoare la modul în care s-a realizat încadrarea sa în funcțiile deținute și dedusă spre soluționare Curții Constituționale este, în realitate, una de interpretare și de aplicare a legii la cazul concret dedus judecății instanței care a sesizat Curtea Constituțională. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (4) din Legea nr. 360/2002, astfel cum a fost formulată, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Georgian Ionuț Stan în Dosarul nr. 22.731/3/2018* al Tribunalului Ilfov — Secția civilă. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ilfov — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 noiembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 596

din 5 noiembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, excepție ridicată de Societatea Farmacia Vlad — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 8.340/30/2016/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.184D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât condiționarea recunoașterii pe cale judiciară a dobândirii dreptului de proprietate asupra unor construcții edificate de proprietarul terenului cu materialele sale de verificarea existenței autorizației de construire nu reprezintă o limitare nejustificată a dreptului de proprietate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 8.340/30/2016/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.** Excepția a fost ridicată de Societatea Farmacia Vlad — S.R.L. din Timișoara în calea de atac a recursului formulat într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatarea dreptului de proprietate asupra unei construcții edificate fără autorizație de construire.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 are consecințe în principal în plan administrativ, însă Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul

legii, extinde prevederile acestui articol la modul absolut, cu consecințe în materia dreptului de proprietate, dispunând că „lipsa autorizației de construire sau nerespectarea prevederilor acesteia, precum și lipsa procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor constituie impedimente pentru recunoașterea pe cale judiciară, în cadrul acțiunii de constatare, a dreptului de proprietate asupra unei construcții realizate de către proprietarul terenului, cu materiale proprii”. Or, această interpretare este neconstituțională, întrucât absolutizează aceste prevederi în raport cu orice situație juridică existentă, decizia fiind obligatorie pentru toate instanțele din țară, potrivit art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă, iar absolutizarea unor prevederi de drept administrativ este profund neconstituțională, întrucât nu mai permite judecătorului speței să analizeze în concret situația dedusă judecății, care poate prezenta particularități specifice, cum este cazul în speța dedusă judecății.

6. Se afirmă că în jurisprudența instanțelor judecătorești au existat opinii în sensul că dispozițiile art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 nu constituie un impediment la dobândirea dreptului de proprietate asupra construcției prin efectul accesii imobiliare artificiale, deoarece dispozițiile art. 577 din Codul civil nu instituie doar o prezumție relativă, ci și un mod de dobândire a proprietății, în virtutea reglementării legale a accesii imobiliare, proprietarul terenului devenind proprietarul construcției, prin faptul edificării construcției, cu materialele sale, pe terenul proprietatea sa.

7. Se arată că posibilitatea dobândirii prin accesiune a construcțiilor, chiar și a celor edificate fără autorizație de construire, este prevăzută de lege, iar inexistența autorizației de construire poate avea consecințe în planul raporturilor de natură administrativă, conform Legii nr. 50/1991, antrenând o răspundere contravențională, însă nu poate avea ca efect respingerea unei acțiuni în constatarea dreptului de proprietate prin accesiune.

8. Se mai arată că este adevărat faptul că, potrivit Legii nr. 50/1991, construcțiile pot fi edificate numai pe baza autorizației de construire și că potrivit Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, construcțiile se intabulează pe baza unui certificat prin care se atesta respectarea autorizației de construire. Însă este de observat faptul că, potrivit art. 37 alin. (2) din Legea nr. 7/1996, această durată se atenuază, deoarece construcțiile edificate înainte de 1 august 2001 se intabulează, în lipsa autorizației de construire, în baza certificatului de atestare fiscală prin care se atestă achitarea tuturor obligațiilor fiscale de plată datorate autorității administrației publice locale în a cărei rază se află situată construcția, precum și a documentației cadastrale. Chiar dacă acest articol statuează o situație aplicabilă construcțiilor anterioare datei de 1 august 2001, existența sa în legislație dovedește încă o dată faptul că lipsa autorizației de construire nu echivalează cu lipsa construcției și faptul că nu întotdeauna această lipsă reprezintă un impediment la recunoașterea dreptului de proprietate, neexistând astfel o legătură indisolubilă

între autorizația de construire și dreptul de proprietate, respectiv intabularea acestui drept, legătură care de altfel nu este specificată și nu rezultă în mod explicit din niciun text legal. Astfel, articolul menționat stabilește o procedură de intabulare administrativă, nejurisdicțională, pentru imobilele construite până la 1 august 2001 (deci, practic, nelegal, în lumina Legii nr. 50/1991, obligativitatea obținerii autorizației de construire existând oricum și anterior apariției acestei legi), sens în care devine evident și din punct de vedere legislativ că intabularea este nu doar posibilă, ci și reglementată în mod expres de prevederile legale, în anumite condiții, chiar și în lipsa autorizației de construire. În plus, în raport cu aceste prevederi, apare ca discriminatoriu faptul ca, pentru imobilele construite anterior datei respective, să se poată efectua intabularea printr-o procedură administrativă destul de simplă, necontencioasă, și fără alte cerințe decât achitarea impozitelor și taxelor, iar, pentru cele ulterioare, să nu existe nici măcar posibilitatea jurisdicțională.

9. Se consideră că art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 nu a fost edictat în scopul stabilit prin Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, de a fi un impediment perpetuu și insurmontabil la intabulare, ci în scop de reglementare a procedurii administrative referitoare la construcții, cum de altfel s-a reținut într-o bună parte a jurisprudenței anterior pronunțării Deciziei nr. 13 din 8 aprilie 2019. În practică există posibilitatea ca unele construcții care respectă toate cerințele legale referitoare la siguranța în construcții, urbanism etc. să nu aibă totuși autorizație de construcție, însă, în aceste situații (cum, de altfel, este și cea din speță), instanțele sunt chemate la soluționarea problemei și nu se poate pune un asemenea impediment în cadrul acestor litigii.

10. Prin urmare, interpretarea în sensul că lipsa autorizației de construire conduce la imposibilitatea — veșnică — de intabulare a unei construcții — excedează Legii nr. 50/1991, care nu a fost edictată în acest scop, ci în scopul reglementării cadrului administrativ aplicabil domeniului.

11. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate, respectiv nu îngreșesc accesul liber la justiție și nu încalcă dreptul la un proces echitabil. Astfel, condiționarea recunoașterii pe cale judiciară a dobândirii dreptului de proprietate asupra unei construcții edificate de proprietarul terenului, cu materialele sale, de verificarea existenței și respectării autorizației de construire nu are valența unei limitări nejustificate a unui drept de proprietate, ci reprezintă expresia aplicării prevederilor art. 557 din Codul civil, potrivit cărora dreptul de proprietate se poate dobândi, prin accesiune, în condițiile legii, normă care este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1) teza a doua. De asemenea, autoarea excepției nu reclamă o ingerință în dreptul de acces la instanță, pentru protecția unui drept dobândit în condițiile legii, ci urmărește să înlăture impedimentul legal al constatării dreptului pe cale administrativă, cu consecința eludării dispozițiilor legale imperative care impun obligația de a obține autorizația de construire. Așadar, în realitate, argumentul acesteia reprezintă un aspect ce privește modul de aplicare a reglementării legale, iar nu constituționalitatea textelor de lege criticate. În plus, invocarea discriminării este pur formală, întrucât principiul egalității nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, este neîntemeiată. Astfel, cât privește criticile ce vizează nesocotirea dreptului de proprietate asupra unei construcții sau părți de construcție al persoanei care nu a reușit să obțină autorizațiile necesare într-un anumit interval de timp, fiind obligată să le demoleze sau să le desființeze, se arată că instanța de contencios constituțional, în jurisprudența sa, a reținut, în esență, că activitatea de edificare sau desființare a construcțiilor trebuie să se supună rigorilor legii, iar regimul legal al construcțiilor nu are legătură cu ocrotirea dreptului de proprietate în măsura în care exercitarea dreptului de proprietate se abate de la prevederile legale imperative, titularul dreptului de proprietate va suporta sancțiunile stabilite de lege, fără a se putea apăra invocând principiul constituțional al ocrotirii proprietății. De asemenea, a constatat că reglementările legale referitoare la obligația obținerii unei autorizații de construire nu au nicio legătură cu exercitarea drepturilor și garanțiilor procesuale care condiționează, într-un stat de drept, democratic, exercitarea dreptului la un proces echitabil. În același timp, a reținut că obligația obținerii autorizației de construire are drept scop prevenirea consecințelor negative în cazul unor construcții necorespunzătoare, sancțiunea nerespectării acestei obligații — desființarea construcției — nefiind contrară prevederilor legale. Aceste dispoziții nu numai că nu încalcă textul constituțional, ci sunt, de fapt, o expresie a acestuia, deoarece prin obligația obținerii autorizației de construire și prin tragerea la răspundere a celor care nu respectă această obligație sunt protejate drepturile și libertățile altor persoane.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 3 iunie 2019. Dispozițiile art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 au următorul cuprins: „*Construcțiile executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, precum și cele care nu au efectuat recepția la terminarea lucrărilor, potrivit legii, nu se consideră finalizate.*”

17. Prin Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a admis recursul în interesul legii promovat de Colegiul de conducere al Curții de Apel București și, în interpretarea și aplicarea art. 492 din Codul civil din 1864, art. 579 alin. (1), art. 577 alin. (2) din Codul civil, art. 37 alin. (5)

din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare și art. 37 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a stabilit că: „Lipsa autorizației de construire sau nerespectarea prevederilor acesteia, precum și lipsa procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor constituie impedimente pentru recunoașterea pe cale judiciară, în cadrul acțiunii în constatare, a dreptului de proprietate asupra unei construcții realizate de către proprietarul terenului, cu materiale proprii.”

18. Autoarea excepției consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate din perspectiva unor critici similare, formulate de aceeași autoare, prin Decizia nr. 328 din 9 iulie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1086 din 30 octombrie 2024, excepția fiind respinsă ca neîntemeiată.

20. Astfel, prin Decizia nr. 328 din 9 iulie 2024, precitată, Curtea a menționat Decizia nr. 30 din 30 ianuarie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 519 din 4 iunie 2024, paragraful 17, prin care a statuat că dispozițiile art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 prevăd cu claritate că nu se consideră finalizate construcțiile executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, nici cele care nu au efectuată recepția la terminarea lucrărilor și, interpretat în ansamblul prevederilor Legii nr. 50/1991, textul supus controlului de constituționalitate are un conținut normativ clar și precis pentru a putea fi aplicat și oferă suficiente repere pentru ca destinatarul acestuia să înțeleagă sensul său și să își adapteze conduita. De asemenea, având în vedere importanța domeniului executării lucrărilor de construcții, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că prin obligația obținerii autorizației de construcție și prin tragerea la răspundere a celor care nu respectă această obligație se protejează drepturile și libertățile celorlalte persoane, iar activitatea de edificare sau desființare a construcțiilor de orice natură trebuie să se supună rigorilor legii. S-a arătat, totodată, că obligația obținerii autorizației de construcție are drept scop prevenirea consecințelor negative în cazul unor construcții necorespunzătoare, astfel încât îndeplinirea acestei obligații are în vedere prevenirea consecințelor unor sinistre în cazul executării unor construcții necorespunzătoare, ceea ce justifică reglementarea restrictivă, prin Legea nr. 50/1991, a autorizării executării lucrărilor de construcții. Așa fiind, amplasarea, proiectarea, executarea și funcționarea construcțiilor sunt operațiuni care trebuie să respecte planurile de urbanism și amenajare a teritoriului, precum și anumite standarde de calitate și siguranță. De asemenea, prin Decizia nr. 697 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 24 iunie 2010, referitor la susținerea potrivit căreia s-ar aduce atingere art. 44 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, Curtea a reținut, în esență, că activitatea de edificare sau desființare a construcțiilor de orice natură trebuie să se supună rigorilor legii, iar regulul legal al construcțiilor nu are legătură cu ocrotirea dreptului de proprietate. În măsura în care însă exercitarea dreptului de proprietate se abate de la prevederile legale imperative, titularul dreptului de proprietate va suporta sancțiunile stabilite de lege, fără a se putea apăra invocând principiul constituțional al ocrotirii proprietății.

21. Curtea Constituțională, din perspectiva criticilor formulate în speță, a observat că, prin Decizia nr. 13 din 8 martie 2019,

pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, paragrafele 83-85, a reținut că obligativitatea autorizației de construire, ca cerință pentru intabulare, rezultă fără dubiu din prevederile art. 37 alin. (1) din Legea nr. 7/1996 și ale art. 37 alin. (6) din Legea nr. 50/1991, care impun existența certificatului de atestare eliberat de autoritatea locală emitentă a autorizației de construire, care să confirme că edificarea construcțiilor s-a efectuat conform autorizației de construire, și existența procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, ambele acte presupunând în mod logic preexistența autorizației de construire. Potrivit art. 37 alin. (2) din Legea nr. 50/1991, „*Lucrările de construcții autorizate se consideră finalizate dacă s-au realizat toate elementele prevăzute în autorizație și dacă s-a efectuat recepția la terminarea lucrărilor (...)*”. Câtă vreme, potrivit art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991, construcțiile executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia nu se consideră finalizate, în privința acestora nu se poate elibera de către autoritatea competentă procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, ceea ce conduce la imposibilitatea intabulării, chiar dacă aceasta nu mai este expres prevăzută. Fiind astfel lămurit faptul că, în lipsa autorizației de construire, dreptul de proprietate asupra construcției nu ar putea fi recunoscut de autoritățile administrative, în sensul că titularul nu ar putea să solicite înscrierea construcției în evidențele fiscale și de publicitate imobiliară, neavând, în consecință, nici posibilitatea de a dispune de acest drept, concluzia care se impune este aceea că prin cererea de constatare pe cale judiciară a dreptului de proprietate asupra construcției titularul tinde să înlăture impedimentul legal al constatării dreptului pe cale administrativă și să înfrângă legitimitatea refuzului autorităților printr-o hotărâre judecătorească ce beneficiază de efectele prevăzute de Codul de procedură civilă, cu consecința eludării dispozițiilor legale imperative care impun obligația de a obține autorizația de construire. Totodată, la paragrafele 89-91 ale aceleiași decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, a constatat că proprietarul terenului are posibilitatea să urmeze procedura Legii nr. 50/1991 pentru intrarea în legalitate cu privire la construcția realizată pe terenul său, acțiunea în constatarea dreptului de proprietate prin accesiune imobiliară artificială nefiind reglementată ca o opțiune a constructorului în raport cu legea specială care reglementează autorizarea construcțiilor. Autorizația de construire poate fi emisă nu numai înainte de realizarea construcției, dar și ulterior, în procedura intrării în legalitate, prevăzută de art. 28 din Legea nr. 50/1991 și de art. 59 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991. După intrarea în legalitate, prin obținerea tuturor autorizațiilor prevăzute de legea specială, în temeiul procesului-verbal încheiat la terminarea lucrărilor, constructorul, proprietar al terenului, are posibilitatea să își intabuleze dreptul de proprietate asupra construcției, nefiind necesară o hotărâre judecătorească prin care să se constate dreptul de proprietate. Instanța supremă a învederat că aceste considerații sunt valabile numai cu privire la construcțiile edificate după data de 1 august 2001, deoarece, prin excepție de la regula prevăzută de art. 37 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, privind înscrierea dreptului de proprietate asupra construcțiilor numai în cazul în care acestea sunt autorizate, alin. (2) al aceluiași articol permite, pentru construcțiile realizate înainte de 1 august 2001, care este data intrării în vigoare a Legii nr. 453/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și unele măsuri pentru realizarea locuințelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 1 august 2001, să se intabuleze dreptul de proprietate în lipsa autorizației

de construire, în baza certificatului de atestare fiscală prin care se atestă achitarea tuturor obligațiilor fiscale de plată datorate autorității administrației publice locale în a cărei rază se află situată construcția, precum și a documentației cadastrale. În ceea ce privește construcțiile edificate după data de 1 august 2001, fără autorizație de construire sau cu nerespectarea acesteia, precum și în privința construcțiilor care nu au efectuată recepția la terminarea lucrărilor, dispozițiile art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 și ale art. 37 alin. (1) din Legea nr. 7/1996 împiedică recunoașterea dreptului de proprietate pe cale judiciară, în cadrul acțiunii în constatare, instanța neputând să valideze prin hotărâre judecătorească precaritatea unei situații juridice create printr-o conduită contrară legii.

22. Așa fiind, prin Decizia nr. 13 din 8 martie 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că lipsa autorizației de construire sau nerespectarea prevederilor acesteia, precum și lipsa procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor constituie impedimente pentru recunoașterea pe cale judiciară, în cadrul acțiunii în constatare, a dreptului de proprietate asupra unei construcții realizate de către proprietarul terenului, cu materiale proprii.

23. Curtea Constituțională a observat, de asemenea, că prin Decizia nr. 16 din 20 iulie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1047 din 9 noiembrie 2020, instanța supremă a reținut, la paragrafele 116 și 117, că la terminarea construcției proprietarul este obligat să obțină un certificat de atestare prin care autoritatea administrativă confirmă faptul că lucrarea autorizată respectă prevederile autorizației. În absența acestui document, construcția edificată are doar o existență faptică. Așadar, prin art. 37 alin. (5) și (6) din Legea nr. 50/1991 sunt stabilite sancțiuni în situația nerespectării regimului edificării construcțiilor din punct de vedere juridic. Așa fiind, recepția lucrărilor conforme cu autorizația de construire condiționează înscrierea în cartea funciară a dreptului de proprietate asupra construcției, însă nu poate împiedica finalizarea acesteia din punct de vedere material. La paragraful 119 al acestei decizii, instanța supremă a subliniat că este necesar să se deosebească între momentul terminării construcției, ca fapt material, și finalizarea acesteia din punct de vedere juridic, care

are relevanță pentru dobândirea dreptului de proprietate asupra construcției. În acest context, Înalta Curte a reamintit că există situații în care, deși construcția a fost terminată fizic potrivit destinației sale, nu se dobândește dreptul de proprietate asupra acesteia până la momentul respectării condițiilor prevăzute de legislația în domeniu, în acest sens pronunțându-se și Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, prin Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019.

24. Curtea Constituțională, având în vedere cele mai sus menționate, a reținut că art. 37 din Legea nr. 50/1991 consacră principiul că existența juridică a construcției și implicit dreptul de proprietate asupra acesteia se nasc în momentul recepției construcției și intabulării în cartea funciară. Persoanele fizice și juridice care realizează lucrări de construcții au obligația de a executa integral lucrările până la termenul prevăzut în autorizație. Lucrările de construcții autorizate se consideră finalizate dacă îndeplinesc două condiții cumulative, și anume dacă s-au realizat toate elementele prevăzute în autorizație și dacă s-a efectuat recepția la terminarea lucrărilor, aceasta din urmă fiind obligatorie pentru toate tipurile de construcții autorizate, inclusiv în situația realizării acestor lucrări în regie proprie. Potrivit art. 37 alin. (6) prima teză din Legea nr. 50/1991, dreptul de proprietate asupra construcțiilor se înscrie în cartea funciară în baza unui certificat de atestare, care să confirme că edificarea construcțiilor s-a efectuat conform autorizației de construire și că există proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, sau, după caz, în baza unei adeverințe/unui certificat de atestare a edificării construcției.

25. Având în vedere cele menționate, Curtea a apreciat că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate privind încălcarea normelor constituționale care consacră egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul de proprietate privată.

26. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să schimbe jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

27. Dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu este incidentă ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Farmacia Vlad — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 8.340/30/2016/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 5 noiembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII
Nr. 458 din 12 mai 2025

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
Nr. 79 din 19 mai 2025

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului ministrului transporturilor și infrastructurii și al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, nr. 1.091/207/2024 pentru aprobarea Procedurii privind aplicarea măsurii de suspendare a dreptului de utilizare a unui autovehicul prin reținerea plăcuțelor cu numărul de înmatriculare și a certificatului de înmatriculare, precum și a Procedurii privind modalitatea concretă prin care contravenientul face dovada îndeplinirii condițiilor legale pentru continuarea transportului/deplasării și condițiile necesare care trebuie îndeplinite pentru încetarea măsurii de imobilizare

Având în vedere prevederile art. 9 alin. (2) și (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, aprobată cu modificări prin Legea nr. 371/2007, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 7 lit. r) din Regulamentul de organizare și funcționare a Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.088/2011 privind organizarea și funcționarea Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. V din Ordonanța Guvernului nr. 5/2025 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul transportului rutier, ale art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 370/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii și viceprim-ministrul, ministrul afacerilor interne, emit următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii și al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, nr. 1.091/207/2024 pentru aprobarea Procedurii privind aplicarea măsurii de suspendare a dreptului de utilizare a unui autovehicul prin reținerea plăcuțelor cu numărul de înmatriculare și a certificatului de înmatriculare, precum și a Procedurii privind modalitatea concretă prin care contravenientul face dovada îndeplinirii condițiilor legale pentru continuarea transportului/deplasării și condițiile necesare care trebuie îndeplinite pentru încetarea măsurii de imobilizare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1256 din 13 decembrie 2024, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Titlul ordinului se modifică și va avea următorul cuprins:

„ORDIN

pentru aprobarea Procedurii privind aplicarea măsurii de suspendare a dreptului de utilizare a unui autovehicul prin reținerea plăcuțelor cu numărul de înmatriculare și a certificatului de înmatriculare, a Procedurii privind modalitatea concretă prin care contravenientul face dovada îndeplinirii condițiilor legale pentru continuarea transportului/deplasării și condițiile necesare care trebuie

îndeplinite pentru încetarea măsurii de imobilizare, precum și a Procedurii privind aplicarea măsurii de imobilizare prevăzute la art. 9 alin. (2) și (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora”

2. La articolul 1, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Se aprobă Procedura privind aplicarea măsurii de imobilizare prevăzute la art. 9 alin. (2) și (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, prevăzută în anexa nr. 3 care face parte integrantă din prezentul ordin.”

3. După anexa nr. 2 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 3, având cuprinsul prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Sorin-Mihai Grindeanu

p. Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Silviu Nicu Macovei,
secretar de stat

PROCEDURĂ

privind aplicarea măsurii de imobilizare prevăzute la art. 9 alin. (2) și (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora

Art. 1. — Inspectorii din cadrul Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, denumiți în continuare *inspectori*, sau, după caz, polițiștii rutieri din cadrul Poliției Române, denumiți în continuare *polițiști rutieri*, potrivit legii și în baza competențelor ce le revin, procedează la imobilizarea vehiculelor.

Art. 2. — (1) Pentru aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 9 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, aprobată cu modificări prin Legea nr. 371/2007, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Ordonanța Guvernului nr. 37/2007*, inspectorul sau, după caz, polițistul rutier dispune măsura de imobilizare a vehiculului, prin luarea de către conducătorul auto a unei perioade de repaus zilnic sau a unei pauze, după caz, până la îndeplinirea condițiilor legale pentru continuarea transportului/deplasării.

(2) Măsura de imobilizare prevăzută la alin. (1) se dispune în cazul în care contravențiile referitoare la respectarea timpilor de conducere, odihnă sau pauze sunt constatate în trafic, precum și în toate celelalte situații în care conducătorul auto nu poate dovedi efectuarea pauzelor și/sau perioadelor minime de odihnă, iar încălcările au implicații asupra timpilor de conducere, odihnei sau pauzei din data la care este efectuat controlul în trafic.

Art. 3. — (1) Pentru aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 9 alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007, inspectorul sau, după caz, polițistul rutier aplică imobilizarea vehiculului potrivit legii și în baza competențelor deținute, prin ridicarea plăcuțelor cu numărul de înmatriculare până la îndeplinirea condițiilor legale pentru continuarea transportului/deplasării.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), plăcuțele cu numărul de înmatriculare se ridică în baza unui proces-verbal întocmit în două exemplare, pe care le semnează inspectorul sau, după caz, polițistul rutier și conducătorul auto. În procesul-verbal se completează adresa, programul de funcționare și datele de contact ale inspectoratului teritorial/unității de poliție.

(3) Modelul procesului-verbal întocmit de polițiștii rutieri conform alin. (2) este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta procedură.

(4) Modelul procesului-verbal întocmit de inspectori conform alin. (2) se stabilește prin procedură internă de către Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier.

(5) În cazul în care conducătorul auto refuză să semneze și/sau să primească un exemplar al procesului-verbal, inspectorul sau, după caz, polițistul rutier consemnează acest fapt în procesul-verbal, la rubrica alte mențiuni. Restituirea plăcuțelor cu numărul de înmatriculare se consemnează la rubrica prevăzută distinct în modelul din anexa la prezenta procedură.

Art. 4. — (1) Măsura imobilizării unui vehicul dispusă de către inspectori se menționează în scris pe următoarele documente, după caz:

a) procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției;
b) formularul de control în trafic;
c) foaia de înregistrare sau raportul imprimat de către tahograful digital, după caz;

d) procesul-verbal de ridicare a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare eliberat conducătorului auto în situația prevăzută la art. 3.

(2) Măsura imobilizării unui vehicul dispusă de către polițiștii rutieri se menționează în scris pe următoarele documente, după caz:

a) procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției;
b) foaia de înregistrare sau raportul imprimat de către tahograful digital, după caz;

c) procesul-verbal de ridicare a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare eliberat conducătorului auto în situația prevăzută la art. 3.

Art. 5. — (1) În cazul aplicării de către inspectori sau, după caz, de către polițiștii rutieri, potrivit legii și în baza competențelor ce le revin, a măsurii de imobilizare în conformitate cu prevederile art. 3, dovada îndeplinirii condițiilor legale pentru continuarea transportului/deplasării se realizează după cum urmează:

a) conducătorul auto sau reprezentantul legal al operatorului de transport rutier/întreprinderii care deține vehiculul imobilizat are obligația de a se deplasa la sediul inspectoratului teritorial/unității de poliție din care fac parte inspectori/polițiștii rutieri care au aplicat măsura imobilizării pentru a face dovada îndeplinirii condițiilor legale pentru continuarea transportului/deplasării;

b) în cazul în care dovada remedierii deficiențelor care au dus la aplicarea măsurii de imobilizare nu se poate constata din documente, inspectori/polițiștii rutieri se deplasează la locul imobilizării, în vederea constatării îndeplinirii condițiilor legale pentru continuarea transportului/deplasării.

(2) În cazul imobilizării vehiculului pentru sancțiuni corespunzătoare contravențiilor prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. k) sau l) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007, conducătorul auto poate contacta reprezentanții inspectoratului teritorial/unității de poliție, după caz, la numărul de telefon menționat în procesul-verbal de ridicare a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare, pentru a aduce la cunoștință intenția de a permite verificarea respectării reglementărilor în vigoare și/sau deplasarea vehiculului către atelierele autorizate pentru instalarea, repararea sau inspecția tahografelor ori a limitatoarelor de viteză, în vederea verificării integrității tahografului, după caz, situație în care inspectori/polițiștii rutieri se deplasează la locul imobilizării pentru continuarea verificărilor.

(3) Măsura imobilizării vehiculului aplicată în cazul sancțiunii corespunzătoare contravenției prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. j) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 încetează în cazul în care se face dovada remedierii deficienței, remediere constatată prin prezentarea dovezii de verificare a tahografului, eliberată de un atelier autorizat de Registrul Auto Român — RAR pentru instalarea, repararea sau inspecția tahografelor ori a limitatoarelor de viteză, emisă ulterior verificărilor efectuate în trafic de inspectori sau, după caz, de către polițiștii rutieri.

(4) Măsura imobilizării vehiculului aplicată în cazul sancțiunii corespunzătoare contravenției prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 încetează atunci când se permite efectuarea verificării respectării reglementărilor în vigoare și nu se constată alte deficiențe pentru care se aplică măsura imobilizării.

(5) Măsura imobilizării vehiculului aplicată în cazul sancțiunii corespunzătoare contravenției prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. l) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 încetează în cazul în care se face dovada remedierii deficienței, remediere realizată prin deplasarea vehiculului către atelierele autorizate pentru instalarea, repararea sau inspecția tahografelor ori a limitatoarelor de viteză, în vederea verificării integrității tahografului.

(6) În cazul în care în urma verificărilor realizate conform alin. (5) se impune aplicarea sancțiunii corespunzătoare art. 8 alin. (1) lit. j) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007, se aplică măsura de imobilizare, iar încetarea acesteia se realizează conform alin. (3).

— model —

ROMÂNIA
MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
INSPECTORATUL GENERAL AL POLIȚIEI ROMÂNE
.....**PROCES-VERBAL**
de ridicare a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare

Anul, luna, ziua, locul, localitatea, județul/sectorul
 Gradul, numele, prenumele, din cadrul,
 în temeiul,
 dispun imobilizarea vehiculului cu numărul de înmatriculare, deținut de,
 cu sediul în, conducător
 auto, act de identitate seria nr., prin ridicarea plăcuțelor cu
 numărul de înmatriculare până la îndeplinirea condițiilor legale pentru continuarea transportului/deplasării.

Măsura imobilizării s-a dispus deoarece

Plăcuțele cu numărul de înmatriculare sunt/nu sunt deteriorate

Pentru a face dovada îndeplinirii condițiilor legale pentru continuarea transportului/deplasării, conducătorul auto sau
 reprezentantul legal al operatorului de transport rutier/întreprinderii care deține vehiculul imobilizat se deplasează la sediul unității
 de poliție din localitatea, județul/sectorul Anterior deplasării la
 sediul unității de poliție menționat anterior, în intervalul orar, conducătorul auto sau reprezentantul legal al operatorului
 de transport rutier/întreprinderii poate contacta unitatea de poliție la numărul de telefon cu scopul de a anunța
 remedierea deficienței.

În cazul în care dovada remedierii deficiențelor care au dus la aplicarea măsurii de imobilizare nu se poate constata din
 documente, polițiștii rutieri se deplasează la locul imobilizării, în vederea constatării îndeplinirii condițiilor legale pentru continuarea
 transportului/deplasării.

Alte mențiuni:

Gradul, numele și prenumele polițistului

Numele și prenumele conducătorului auto/contravenientului

Semnătura polițistului

Semnătura

Data

Plăcuțele cu numărul de înmatriculare au fost restituite la data, ora, domnului/doamnei,
 act de identitate seria nr., conducător auto/reprezentant legal, deoarece s-a făcut dovada îndeplinirii
 condițiilor legale pentru continuarea transportului/deplasării. Plăcuțele cu numărul de înmatriculare se află/nu se află în aceeași
 stare în care au fost ridicate.

Am predat:

Gradul, numele și prenumele polițistului

Am primit:

Numele și prenumele

Semnătura polițistului

Semnătura

Data

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
 Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
 Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
 Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

